

han blev nødt til at dadle dem og omtale dem paa en Maade, som maasse var upassende efter militære Begreber; man kunde tænke sig noget Saadant. De Herrer ville maasse svare, at en saadan Taktløshed er umulig, og at selv om en saadan Bestemmelse staar her og kan forstaaes saaledes, vil den dog aldrig blive anvendt. Naa, det skal jeg ikke sige Noget om, men jeg tror, at Erfaringen maasse ikke saa ganske vil bekræfte det; men i alt Fald, skal Bestemmelsen ikke anvendes, saa ser jeg ikke nogen Grund til, at den skal staa her, og det kan virkelig ikke negtes, at saa latterligt som det end er, at en Mand kan sættes under Tiltale for et saadant Forhold, som jeg for omtalte, saa opvørende vilde det være, hvis han kunde dømmes derfor. Vi maa derfor i saa Henseende have en Forandring og faae det indskrænket saaledes, at Bestemmelsen kun kommer til at angaa de tjenstlige Forhold. Og jeg skal nævne endnu et andet Exempel paa disse Sammenblandingsstikfælde. Naar man vil tage § 121 for sig, da hedder det der: „Over Nogen Bold imod sin Overmand udenfor Tjenesten, og stig Bold heller ikke sfer i Anledning af Tjenesten, skal han, hvis Forbrydelsen medfører Vemlæstelse eller nogen anden ikke mindre betydelig Skade, belægges med Strafarbejde, og hvis ikke nogen saa betydelig Skade sfer, med Fængsel o. s. v.“ Der forekommer mig, at her er et Punkt, hvor man uden den mindste Nødvendighed er gaaet for meget bort fra den borgerlige Straffelovgivning. Jeg kan forstaa, at, naar der ives Bold imod en Foresat i Tjenesten, man da lægger fortrinlig Vægt paa, hvad Virkning den Forbrydelse faar, saaledes som det er gjort i § 120, hvor der er lagt megen Vægt paa, at Forbrydelsen finder Sted i Tjenesten, og ikke tager Hensyn til, om den Bold, der er udøvet, har været tilfugt eller ikke. Men naar saadan Bold udøves udenfor Tjenesten, da at horte fra, hvad den Paagjældendes Hensigt har været, Noget, som der dog lægges saa stor Vægt paa i den tilsvarende Be-

stemmelse, som findes i den borgerlige Straffelovs § 204, forekommer mig umotiveret. Jeg tror derfor, at Bestemmelserne i dette Kapitel, navnlig om Forbrydelser imod Foresatte, trænge meget til at gennemgaaes og sigtes. Jeg maa forresten tilstaa, at, naar man kommer til Forbrydelser af Foresatte imod Undergivne, saa gaar det ikke meget bedre, idet der er lignende Bestemmelser, som Overmanden kan falde over. Jeg skal saaledes nævne § 137, som siger, at „den, der gjør sig skyldig i beskæmmende Udladelser eller Forhold imod Undermænd, eller i drillende eller anden upassende Udfærd imod dem, anses med Fængsel“. Allsaa Enhver, der enten i eller udenfor Tjenesten driller En af sine Undermænd, skal fængsles. Vil det dog ikke blive lidt besynderligt, naar Drilleriet f. Ex. kom frem paa et Bal, hvor en Infanterikapitain f. Ex. drillede en Ingenieurlieutenant, med hvem han ellers ikke havde Noget at gjøre? Jeg tror virkelig derfor, at denne Bestemmelse er for streng, og at alle saadanne Bestemmelser trænge til at sigtes og gennemgaaes. Der er saaledes i Lovforslaget en stor Mængde Enkeltheder, som jeg kunde ønske forandrede. Skjøndt Udkaftet ganske vist skriver sig fra en høist udmærket Jurist, ligesom det ogsaa i Landsstinget er blevet gjennearbejdet med megen Omhu, tror jeg dog, at der er blevet Udskilligt tilbage, som kan trænge til Forandringer. Disse Enkeltheder skal jeg ved denne Behandling af Sagen imidlertid ikke indlade mig paa, men jeg vil haabe, at det maa lykkes at faae en Lov ud i fyldestgjørende Stikkelse paa den Basis, der foreligger.

Madjen: Efter den Kritik, Lovforslaget er bleven underkastet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Chr. Rimestad), er der ikke stor Udsigt til, at det Gaab, der blev udtalt af det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgfreds (C. B. Nyholm) vil gaa i Opfyldelse, og jeg kunde derfor gjerne have frasaldet Ordet, da det kun